

Arrest

**nr. 42 581 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Lokeren, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Lokeren van 14 januari 2010 houdende de niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit dient op 12 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker verklaart te verblijven op het adres X te Lokeren.

In een politieverslag van 16 december 2009 wordt vastgesteld dat verzoeker niet verblijft op dit adres.

Op 14 januari 2010 neemt de burgemeester van Lokeren de beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

"BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De genaamde / de persoon die verklaart te heten A. M.(...) (naam en voornaam),
van Marokkaanse nationaliteit,
geboren te (...)*

heeft zich op 15.12.2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de rondslag vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

*Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:
9160 Lokeren, B. (...) 85/W1.*

Uit de controle op 21.12.2009 en 28.12.2009 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Ten gronde-Schending van de materiële motiveringsverplichting

De bestreden beslissing is manifest in strijd met art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dit artikel bepaalt uitdrukkelijk dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. (eigen onderlijning)

In casu bevat de bestreden beslissing helemaal geen juridische overweging; de specifieke rechtsgrond van de niet-inoverwegingneming wordt niet vermeld.

De beslissing dient derhalve nietigverklaard."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de overwegingen van de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte, verzoeker toelaten om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag door de gemachtigde van de burgemeester niet in overweging werd genomen. In de bestreden beslissing wordt de juridische grondslag wel degelijk vermeld namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven merkt verwerende partij op dat naast de formele motiveringsplicht verzoeker ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De verwerende partij stelt evenwel dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het voor verzoeker onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is en dat wanneer verzoeker in staat zou zijn om een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren dit betekent dat verzoeker van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij wijst er in haar nota verder op dat indien een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen, hij dit in principe doet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het de vreemdeling in buitengewone omstandigheden toegestaan deze aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België. De *in casu* bestreden beslissing verwijst naar de controle van de politie waaruit blijkt dat verzoeker niet verblijft op het door hem opgegeven adres zodat de beslissing geheel terecht werd genomen. Verzoeker betwist overigens ook niet dat hij niet verblijft op het door hem in zijn aanvraag opgegeven adres doch beperkt zich slechts door kritiek te uiten op de motivering in rechte. De bestreden beslissing werd dan ook deugdelijk en afdoende gemotiveerd.

2.1.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals het uiteengezet werd in zijn verzoekschrift en voegt eraan toe:

“In casu kon de verwijzing naar de Omzendbrief van 21.06.07.- die verwerende partij in haar nota plots wel aanhaalt- eenvoudig worden geciteerd in de bestreden beslissing, hetgeen verwerende partij echter manifest heeft nagelaten.”

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit de controles van 21 en 28 december 2009 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel de feitelijke overwegingen bevat maar hij verliest uit het oog dat er uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

De Raad benadrukt dat een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, slechts kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft zoals uitdrukkelijk vermeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Indien een burgemeester bijgevolg vaststelt dat een aanvrager niet op het grondgebied van zijn gemeente of stad verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en dient hij de aanvrager hiervan in kennis te stellen.

Dienvolgens kan niet worden ingezien op welke grond de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden nu uit de bestreden beslissing duidelijk de rechtsgrond en de feiten naar voor komen op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoeker met zijn middel tevens de schending van de materiële motiveringsplicht zou aanvoeren, merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet de vaststellingen dat hij niet op het opgegeven adres woont zodat hij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de lokale politie tot de conclusie komt dat verzoeker

niet op het opgegeven adres woont. Bijgevolg steunt de vaststelling in de bestreden beslissing op de gegevens die de lokale politie aan verwerende partij heeft verschaft. Verwerende partij is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

2.2. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift onder de titel '*Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep*' de schending zou willen aanvoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wijst de Raad er op dat verzoeker nalaat de eventuele schending van dit artikel met concrete gegevens uiteen te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET